

רבקה. מילות פרידה...

ליהנות מסביבה יפה, מטבע ששר,
מצבעים שמתחלפים בשמיים ולפגוש
אנשים שאפשר לאהוב.

יפיייה של ריקי לא הפסיק אף פעם לרגש
אותי, השנים לימדו אותי על גווניו של
היופי ואיך מצאתי אותו גם בליבה. לאן
היופי הזה לקח אותה כששמה אותו בתוך
מסגרת ושיבצה בו את כל מחשבותיה
ודימונה באמצעות צורות וצבע.. איך היופי
הפנימי הזה ריתק אליה אנשים ששנים
נשמרה בליבותיהם. כמה בעלי חיים חבים
לה את אהבתה אליהם. והטבע וכל עולם
הצומח שחי איתנו בתוך הבית ומחוצה לו,
עולם שלם של חיים ששנים דחק את
הכאב. איזה בטחון יש לו מי שדרכו סדורה
וברורה לו שנים, על איך יראו חייו בהמשך
הדרך, איזה פליאה וכוח זה נותן לאחרים.

(מתוך אהבה עם כוכבית/נועם חורב)

"אז כשאדם כזה מלך, אהנו מרימיט
את היד לבה לבנה ופתנאזה אחת
מהירה מציפיט את האותיות הקטנות,
משחרריט את חלורת הבטיחות,
מורידיט את השריון ורציט אף תוק
האש כמו ילדיט תמימיט.

כאיילו אף פצט לא נפאצנו.

כאיילו אף פצט לא נשרטנו.

כאיילו אין כוכבית."

יאיר בן דוד

ריקי בן דוד (אונציק) נולדה ב-25.04.1956
הגיעה לאשדות ב-1971 במסגרת גרעין
"נהריים". נפטרה ב-25.5.2024 י"ז אייר
תשפ"ד בעקבות מחלה.
אמא למור, כרמל, עטר וארד. יהי זכרה
ברוך

רבקה.

הים עליו שטנו 46 שנה ידע סערות אך
כדרכה של מטאורולוגיה ידע הים גם
להירגע, וכאשר הוא נרגע ידענו להושיט
יד, ללטף, לקרב את הפנים ולחפש את
הקירבה, לפרוש ידיים לצדדים כדי לקבל
חיבוק.. היו הרבה שנים קודם שהכאב
חדר לעולמנו, וכשהוא בא, הנחישות הכוח
הנפשי ההחלטה לתת לו פייט הפכה
להיות השיגרה החדשה, החיים נשארו
היעד.. לטעום מהם ככל שאפשר, להמשיך